

ERVÍN SCHULZ | ZDENĚK SOUKUP

DAVID _____
LIMBERSKÝ
_____
BYLA TO JÍZDA

**„PŘEDHOĎTE MĚ VLKŮM
A JÁ SE VRÁTÍM JAKO VŮDCE SMEČKY...“**

o dvě třetiny dolů. Ale peníze vůbec nehrály roli. Chtěl jsem odejít na vrcholu sil. Než jsem se zranil, hrál jsem i tu poslední sezonu pravidelně. To pro mě bylo naprosto klíčové – loučit se na hřišti. Neprotrpět další sezonu na střídačce nebo na tribuně, pokořený, frustrovaný. Kolik hráčů tohle zažilo! Vnitřně zároveň vím, že už bych nepodával výkony, na které jsem byl celou kariéru zvyklý.

Probrali jsme dlouze, co bude dál: v jaké roli bych rád zůstal ve Viktorce, kde jsem od šesti let, kdy bych si přál odehrát poslední zápas na rozloučenou, že chci konečně dopsat

Pak už jsem nasedl do auta a vyrazil do Štruncových sadů.

S Adolfem Šádkem si vykáme, mám k němu obrovský respekt a jen soukromě mu říkám „můj velký šéfík“. Ted' sedí naproti mně ve své kanceláři a já čekám, jak na můj projev zareaguje. Bude mě přemlouvat? Neblbněte, Davide, dáte ještě rok, budete víc odpočívat, odehrajete jen některé zápasy. Bude mě přesvědčovat? Že ještě patřím na hřiště, že mám týmu co dát? Že mě potřebuje v kabině? Víím, že kdyby naléhal, argumentoval, měl bych všechno o hodně složitější a možná bych se ještě nechal zvíkat. A někde v koutku duše jsem vlastně pořád trošičku chtěl, aby všechno tohle udělal.

Neudělal. Znovu jsme si řekli všechna pro a proti s tím, že on je otevřený oběma variantám.

A mně se definitivně ulevilo.

Dalších devadesát minut to byl ten nejkrásnější rozhovor, který jsme spolu kdy vedli. Jako by si povídali dva kamarádi. Víím, že ještě na jeden rok by mi smlouvu nabídl, byť za snížený plat, musel bych s ním

Chlapci moji je to tady... Kral odchazi, mohl jsem dat jeste rocek za nejakych podminek ale na dovolene sem se rozhodl ze je konec... Uz bych to s vami nedal a moje high intensity uz neni co ma byt 😊 a lestit prkno a rikat vam chytry reci muzu z jine pozice... Mam vas strasne rad a samozrejme se rozloucime na zacatku sezony... loucim se s travnikem ale ne s klubem... Je toho hodne co bych rekl ale asi je to zbytecny... Makejte at nikdy nelitujete ze jste mohli udelat vic, ja niceho nelituju... 😊 Vidime se na startu sezony a v zari bude rozluckovej zapas... jo a osmicka uz neni na noseni 🙌 😊

13:03 ✓

knihu. Rozloučili jsme se s tím, že odpoledne vše zveřejníme. Už jsem byl na cestě domů, když mi ještě Adolf Šádek znovu zavola, abych se vrátil, že musíme natočit krátké video na rozloučenou. Otočil jsem auto, před kamerou se na opuštěné tribuně rozloučil s fanoušky na první dobrou, i když se mi hlas už lehce třásl. Doma jsem se pak pořád dokola musel štípat, jestli se mi to všechno jenom nezdá. Připravil jsem si fotky na svůj instagram, počkal, až ve dvě odpoledne Viktorka vydá oficiální zprávu.

Dalších pět hodin jsem byl na telefonu, odepisoval na zprávy, přijímal hovory.

A vlastně jsem byl čím dál tím víc jako tělo bez duše.

S Lenkou jsme si večer ještě otevřeli mošt a vypili sklenku, u postýlky jsem se naklonil k naší malé princezně Lilien a políbil ji na čelo. Když jsem si konečně lehl, vzhledl jsem ke stropu a zhluboka dýchal. Máš to za sebou.

Je středa 9. června 2021. A já jsem právě ukončil profesionální kariéru.

Konečně zavírám oči a pod víčky se spouští film.

Taková byla.

Ostrý mač za panelákem v Manětínské ulici s bráchou a kamarádem Davidem Polívkou

Knírač Betyнка, náš domácí mazlíček a nejlepší pes mého života. Za námi jsou mládežnické trofeje z Polska a několika turnajů ve Francii a k tomu i pohár z neoficiálního žákovského mistrovství republiky v Přelouči

Obvyklá fotografie z první třídy

Na turnaji ve Francii a moje první setkání s Atlantikem

1994

Hlavní turnaj v Milosla 4. kida
 2. tomu mistrovi VIKTORIA 2. místo
 David nejlepší hráč

Hlavní turnaj v Oleni
 smičení mistrovi VIKTORIA
 2. tomu mistrovi 2. místo
 David nejlepší hráč

5.3. VIKTORIA - PETRIN
 4 : 1
 4. kida
 David 3 goly

9.3. VIKTORIA - SPOJE
 11 : 1
 4. kida
 David 4 goly + 3 asistence

Na turnaji ve Francii vybíhám na hřiště jako kapitán

Mami dělala zápisky o mých fotbalových začátcích velice pečlivě a s patřičnou hrdostí

Bránit Messiho není opravdu nic jednoduchého, záběr ze zápasu na Camp Nou v říjnu 2011 při Lize mistrů

A teď k Ronaldovi.

Proti němu jsem měl tu čest hrát hned další rok na Euru v Polsku. Právě on nám ukončil cestu ve čtvrtfinále, gól dal hlavou, na letící míč gólman Petr Čech neměl šanci dosáhnout. Na rozdíl od Messiho jsem se s Ronaldem potkal na hřišti jen občas, pohyboval se většinu času na opačné straně. Do kontaktu jsme se však dostali. Jednou tam vystříhl parádní nůžky, při kterých mi málem ustřelil hlavu. A byla z toho tyčka.

I Ronaldo je fantastický, možná ne u všech tak populární jako Messi. Asi proto, že se víc věnuje reklamě, má propracovaný marketing a hlavně působí trochu arogantně, někdy víc, někdy míň. Ronaldo má však své PR dokonale zmáknuté. Umí na sebe při zápasech upoutat pozornost jako nikdo. Třeba když před přímým kopem vždycky tak zvláštně rozkročí nohy. Jsem přesvědčený, že dobře ví, co dělá. To není náhoda. Přiznávám, že to není úplně hráč podle mého gusta, ale klobouk dolů před tím, co umí. I jeho řada lidí považuje za nejlepšího fotbalistu v historii. Dlouho se udržuje v top formě, pro fotbal dělá hrozně moc. A nejen pro fotbal, tím arogantním zjevem klame. Spoustu peněz dává na charitativní projekty, je pyšný na své dětství na ostrově Madeira, kam hrne spoustu peněz a hodně tam pomáhá. I proto k němu mám obrovský respekt.

Fotbalu je oddaný, přidává si v tréninku a neskutečně na sobě maká. Není asi až tak vytříbený technik jako Messi, ale zase je komplexnější. Má perfektní výskok, díky tomu je skvělým hlavičkářem. I slabší nohu, v jeho případě levou, má lepší než Messi pravou. Na hřišti se pořád snaží být ve hře, nabíhá si, rozhodně nešetří krokem, jak by se mohlo zdát. A má fantastickou střelu. Balon při ní vyletí nahoru a pak rychle padá k zemi. Vůbec nechápu, jak takhle může vypálit. Já to občas zkoušel na tréninku, ale pokaždé jsem to hodně rychle vzdal. Z českých hráčů má snad jen Vláďa Darida k téhle kopací technice blízko. Jednou dal takhle nádherný gól Německu v kvalifikaci do mistrovství světa 2018. Ale Ronaldo jich má na kontě nepočítaně.

Těžko srovnávat Messiho a Ronalda. Oba jsou dokonalí. Ale Messi má něco, co ho v mých očích staví výš. Pro mě je to prostě číslo 1. Na druhou stranu, u večere bych si, myslím, víc pokecal s Ronaldem. Přejde mi otevřenější než Messi, je víc pro různé srandičky, to se dá najít i na různých videích, co spoluhráčům vymýšlí. Je to veselá kopa. A třeba při utkání na Sportingu Lisabon, kde Ronaldo začínal, jsem měl možnost poznat, jak jsou tam na něj hrdí. Právem.

Já jsem vděčný fotbalovému osudu, že jsem si mohl zahrát proti nim oběma. I když jsme tyhle zápasy prohrávali, je to krásná vzpomínka. A fotbal takové hráče potřebuje. Nejen Messiho s Ronaldem. Za AC Milán proti nám s Viktorou hrál třeba Zlatan Ibrahimovič, spousta hvězd z Bayernu – Robben, Ribéry –, za Real zase Luka Modrič, Sergio Ramos a další. Borci, kteří se drželi na výsluní spoustu let.

Ale za mě – Messi je prostě král.

Momentka s Ronaldem, z téhle pozice ve čtvrtfinále Eura 2012 ještě neskóroval, ale nakonec vítězný gól vsítil

Poprvé v historii Viktoria dokázala titul obhájit. A nic na tom nemění ani stín posledních tří zápasů, které jsme ještě museli odehrát. Přiznávám, že bylo těžké se na ně soustředit. A chápu, že výprask 0:5 v posledním kole na Slavii je ostuda. Ale s ohledem na celou sezonu to přeci náš triumf nesnižuje ani v nejmenším! Padli jsme 0:2 v Mladé Boleslavi, kde jsem nehrál kvůli žlutým kartám, pak i doma s Jabloncem 1:2. To byly zároveň připravené oficiální oslavy, převzali jsme pohár a jeli se s fanoušky podělit o radost na náměstí. Byla středa, hned v sobotu se mělo hrát na Slavii a pak konečně konec ligy. Pamatuji si, že jsem během těch střeďných oslav chvíli seděl v hotelu Continental s našimi šéfy. Říkal jsem jim: „Pánové, za tři dny už to asi nedám, vždyť je to zbytečné.“ Taky mi říkali, ať jsem v klidu, že jsme mistři, a ať si to užijeme. „V sobotu hrát nebudeš, neboj,“ slyšel jsem. Jenže to tak nakonec nebylo. Byl jsem hodně překvapený, že jsem v nominaci. „V klidu, jen to tam nějak odbráníš,“ uklidňoval mě trenér Krejčí.

Jsem si jistý, že stejně by titul slavili v každém jiném týmu. Copak se ještě dokážete vybudit na maximum, když už jste za cílovou páskou?! Jeli jsme na Slavii a nejen já měl ještě trošku nakoupeno. Nechali jsme si medaile na krku, ještě z autobusu posílali fotku přes mobil Dušanovi Uhrinovi, který už v té době trénoval Slavii. „Už na vás jedeme!“ napsali jsme k ní. Pak se k nám dostalo, že i Uhrin během přípravy na zápas hráčům říkal: „Heleďte, oni určitě

přijedou ještě ožralí, vždyť už dva týdny slaví. Ale bacha, oni když jsou napití, tak umí hrát dobře.“ Slávisti se museli po zápase prohýbat smíchy, jestli si na to vzpomněli. Dostali jsme bůra a od vedení největší pokutu v historii klubu. Byli jsme pěkně naštvaní. OK, beru, že tohle se stát nemělo, dostat 0:5 a ještě na Slavii, to byl průšvih. Ale stejně mi ten trest dodnes přijde nepřiměřený. I když nám pak část vrátili v létě po postupu přes Karabach z předkola do play-off Ligy mistrů.

Karel Krejčí po sezoně skončil po vzájemné dohodě. Netroufám si říct, co přesně se stalo. Asi chtěl skončit na vrcholu. Ve hře byl i jeho odchod s Pavlem Vrbou do Ruska. Nevím, kvůli čemu se pak rozhádali a trenér Vrba si s sebou do Machačkaly vzal za asistenta Dušana Fitzela. Krejčí se nakonec dostal k mládežnické reprezentaci, českou jednadvacítku dokonce vedl v březnu 2021 na Euru ve Slovinsku. A titul s Plzní už mu nikdo nevezme.

Právě si jdu pro čtvrtý titul

Sudí Matějek právě nařizuje penaltu proti Spartě (září 2012), nikdo se v tu chvíli moc nedivil a ani netušil, co bude následovat...

Můj první zápas na Letné (březen 2013), kdy jsem pocítil nenávist spartanských fanoušků. Naštěstí porážka 0:1 nás o druhý titul nepřipravila.

mě spadly. Cítil jsem od nich podporu, nikdo z nich mě nezavrhl, spíš se to snažili hodit do srandy. To byl hlavní důvod, proč jsem trenérovi řekl: „Půjdu do toho.“ Věřil jsem, že to ustojím, i když z hlediště si asi vyslechnu svoje.

Věčná škoda, že Franta Rajtoral už další věty nemůže podepsat. Ale věřím, že tam někde shora souhlasně pokyvuje hlavou. Právě Rajty byl totiž ten, kdo mi cestou autobusem do Příbrami říká: „Limbo, víš, co by byla největší paráda?! Kdybys dal gól a při oslavě kroutil volantem. Nebo že bychom tě pak jako spoutali a odvedli na půlku.“ Smál se u toho, ty jeho blondaté kadeře mu padaly do tváře a já jen kroutil hlavou, jestli se úplně nezbláznil. Že jsem dva dny žil doma ve sračkách a teď bych měl udělat tohle?

Udělal...

Já, který na hřišti dávno nejsem od toho, abych střílel góly, dva roky ho nedám a najednou se trefím dva týdny po sobě. V Příbrami hned po deseti minutách. Honza Kovařík mi poslal balon do šestnáctky, já byl rozběhnutý a míč pak v souboji dvakrát tůkl do hlavy stoperovi Tomáši Hájovskému, klukovi ze slovenských Bojnic, který byl pár let předtím i u nás ve Viktorce. Počíhal jsem si, až balon spadne na trávnik, přitůkl si ho z levé na pravou a z úhlu propálil gólmana Aleše Hrušku. Myslím, že dost povedená akce. Zaplavil mě adrenalin, najednou se všechna ta úzkost drala ven a mně v hlavě naskočila Frantova myšlenka. Jo, udělám to! Běžel jsem směrem k rohovému praporku a začal rukama kroutit, jako když řídím auto. Všechno v přímém televizním přenosu. Cvak, cvak, i fotografové byli připravení, vždyť měli pro ten zápas jediný úkol: Sledovat a fotit toho magora Limberského!

Vážně jsem to nemyslel nějak arogantně nebo povýšeně, takhle jsem to rozhodně nebral. Měla to být sranda, takový černý humor... Zpětně beru, že to nebylo vhodné. Bylo dost lidí, kteří v tom tu srandu viděli, ale většina mě znovu odsoudila. A celý kolotoč se rozjel znovu naplno. Teď jsem byl nejen ochlasta, ale i namyšlený frajer, kterému nic není svaté. Od vedení jsem dostal další pořádnou řádku, tohle už nadzvedlo i některé sponzory Viktorky. Prohlásili, že tohle už bylo moc. I mně došlo, že to bylo přes čáru. Jenže čas zpátky nevrátíte.

Novinářům jsem se pak dlouhou dobu vyhýbal. Průšvihů jsem během kariéry udělal dost, vybudoval jsem si vlastní obranný mechanismus. Když jsem něco provedl, nečetl jsem noviny, nesledoval zprávy v televizi. Až zpětně, když všechno pominulo, brousil jsem po internetu a poznával, jaká to byla masáž. V tomhle případě to bylo extrémní.

Myslím, že mě tahle kauza změnila. Jasně, bez průšvihů asi nikdy nebudu. Ale tehdy jsem seděl doma a ptal se sám sebe: „Co ještě víc chceš provést, vždyť jsi úplný blázen.“ Věděl jsem, že musím ubrat, zklidnit se. Jasně, za Mirka Dušína nikdy nebudu. I pak jsem měl pár úletů, třeba jsem v Plzni utekl z hotelu, kde jsme byli s mančafem ubytovaní po zápase. Původně za přítelkyní, pak se to zvrtilo ve větší mejdan. Pořád umím zapařit, ale už se víc hlídám.

Celá sezona nakonec dopadla skvěle, na konci jsme slavili náš třetí titul, to byl trošku happy end. A já se snažil soustředit hlavně na fotbal, protože i od vedení jsem měl nůž na krku, že když přijde další průšvih, poletím. Abych pravdu řekl, po té bouračce jsem vážně přemýšlel o odchodu do zahraničí. Hodně jsem to probíral a vlastně do toho chtěl jít. Ten tlak byl obrovský, na každém venkovním stadionu mi to dávali lidi pořádně sežrat. I když s tím, že jsem nepopulární, jsem se naučil žít už dávno. Těch stadionů, kde na mě neřvou, není moc. Jistotu mám snad jedině v Plzni, kde naši fandové ty druhé přeřvou. I pokřik: „Limberský, ty jsi hovado!“ vlastně převzali a udělali z toho nadsázku.

Tenkrát jsem chtěl působení v Čechách opravdu utnout. Měl jsem za to, že by můj odchod byl dobrý i pro Viktorku, situace by se uklidnila. Ale vedení klubu o tom nechtělo ani slyšet. Přáli si, abych zůstal. A já si nakonec řekl, že bych měl lidem dokázat, že jsem hlavně dobrý fotbalista. Je mi jasné, že to životní selhání nemůžu napravit, ani kdybych odehrál sebevíc parádních mačů. To ničím nesmažu. Ale nejsem první ani poslední, kdo opilý sedne za volant. To neznamená, že to schvaluju, naopak, je to obrovská blbost. Já jsem strašně šťastný, že se nikomu nic nestalo, že to skončilo v noci jedním nabouraným sloupkem v rychlosti, kdy by mě předjelo i kolo. Z tohohle jsem poučený do konce života, takovou blbost už bych nepředvedl.

Bez řidičáku jsem byl nakonec víc než rok, celkově to bylo nějakých 18 měsíců. Měl jsem domluvený paušál s jednou taxislužbou a mohl jsem si jezdit podle libosti. Občas pomohl někdo ze spoluhráčů nebo kamarádů, dalším taxikářem byla přítelkyně. Ani ve snu mě nenapadlo, že bych zákaz řízení v době trestu porušil, to ani náhodou, klepal bych se strachy. Možná jednou dvakrát jsem zajížděl doma v Hrádku do garáže, jinak jsem za volant nesedl. A spíš víc než policajtů jsem se bál toho, že by mě nikdo vyfotil... Bulvár nikdy nespí.

Psal se, že mi hrozí tři roky vězení. Ale toho jsem se nebál. Věděl jsem, jaké tresty se v podobných situacích udílejí. Že to bude o penězích, zákazu řízení, možná o podmínce. Do té doby jsem navíc za volantem žádný velký průšvih neměl a nikoho jsem našťestí nezranil...

Finančně to ale byla hodně drahá „sranda“. Oprava bentley přišla skoro na dva miliony, k tomu pokuta. Suma sumárum, celá akce stála skoro dva a půl milionu. A k tomu ranec ostudy...

V tuhle chvíli super oslava, úplně jsem ale nedomyslel všechny souvislosti...

hodně překvapilo, že jsem to s ní ani neprojednal, navíc je to investice vyšší než 300 tisíc korun. Jenže pak se to rozjelo ještě dál. Dorazil zástupce společnosti, zrovna jsem nebyl doma. Lenka hned poznala, jak je do téhle oblasti zapálený. Vyprávěl jí, že za poslední dva roky má u firmy nejlepší výsledky prodeje, vydělává jí čtvrt miliardy ročně. A že by se chtěl osamostatnit, založit vlastní společnost. Manželka mi okamžitě dojednala schůzku, já si tam nechal všechno vysvětlit a vlastně rovnou řekl, že do toho jdu. Ale protože jsem v té době ještě hrál fotbal za Viktorku, měl jsem jednu podmínku. Že do toho půjde i Lenky švagr, u kterého vlastně všechno začalo. Když kývl i on, rozjeli jsme to. A zatím nám tenhle byznys funguje dobře.

Když to shrnu, mám jako podnikatel docela slušný záběr. Fotovoltaika, apartmánové domy, pronajaté byty, prodej pozemků, barber shop... A ještě Body Express, pobočka na plzeňském náměstí. Moderní záležitost, jak dostat tělo do kondice a hubnout pomocí tzv. EMS tréninků, při kterých se využívají slabé elektrické impulsy. Hodně se o to stará Lenka, vlastně za většinu mých projektů může ona. Klobouk dolů, je to neskutečně aktivní člověk a díky ní jsem se od fotbalu rychle posunul jinam. Pořád vymýšlí něco nového, až jí říkám – dost, vždyť už nebudeme mít čas pro sebe. A já nechci vstávat v sedm ráno a vracet se domů v devět večer.

Ale beru jako výhru, že jsem nebyl na fotbale absolutně závislý. I když jsem s ním na vrcholové úrovni skončil, na život si vydělám dobře. Uživíme se a můžeme žít s rodinou tak, jak chceme.

Nápad na byznys se solárními panely vznikl při realizaci na vlastním domě v Červeném Hrádku

KAPITOLA 38

LIMBERSKÝ, NEJLEVNĚJŠÍ ZAMĚSTNANEC VIKTORIE

Je to sotva pár minut, kdy Viktorka na klubovém webu oznámila, že končím kariéru. A já to vzápětí s pár fotografiemi a komentářem potvrdil na svém instagramu. Na telefonu pípají zprávy. Další a další, desítky. Hodiny na ně odpovídám, do toho mobil každou chvíli zvoní, takže přijímám hovory, vysvětluji, snažím se usmívat, být optimistický a mít nadhled. Jako jeden z prvních se ozve Pavel Vrba: „Synku, cos mi to udělal?“ Jsem jeho synek, on můj tatka, takhle se už léta oslovujeme. Přidává, že kdybych byl o pět let mladší, vezme si mě do Sparty. Pobaveně odpovídám, že do Sparty už nikdy.

Za chvíli volá Michal Bílek. I pro něj je ta informace čerstvá. Ptá se mě na pocity, důvody. Ví, že zrovna on mě pochopí. Nepřemlouvá, říká, že mi rozumí a úplně ve všem chápe. Srovnává se zároveň s tím, že v plzeňské kabině už mě neuvidí. A já mu v duchu mačkám pěsti, aby právě on Viktorku udržel mezi českou špičkou. Ví, že pro to dělá maximum. Ozývají se další trenéři, kteří mi v kariéře pomohli a já jim to snad na oplátku vracel na hřišti, Karel Krejčí, Petr Rada, Miroslav Koubek... Ten se mě vážně ptá, jestli bych za ním ještě nešel do Hradce Králové, který převzal po postupu do první ligy. Posílám mu spoustu smajlíků. Díky, trenére, ale to fakt ne.

OBSAH

POZNÁMKA AUTORŮ	3	EURO VE FRANCII, LOUČENÍ BEZ FANFÁR	114
PROLOG	5	JÍZDA NOČNÍ PRAHOU A MŮJ ŽIVOTNÍ PRŮSER	117
KLUK Z LOCHOTÍNA	8	(DALŠÍ) PAŘBY A ÚLETY	122
MOJI TRENÉŘI V ZAČÁTCÍCH ANEB OD BÖHMA K MICHÁLKOVI	10	ROZHOVOR S KAMARÁDEM PAVLEM VAIGLEM	127
MLADÝ FRAJER NA HRANĚ	14	CHYBÍTE MI, KLUCI	132
ROZHOVOR S MAMINKOU	17	PÁTÝ TITUL A... VÍTEJ, CHAMPIONS LEAGUE	140
FOTOPŘÍLOHA		LIGA MISTRŮ 2018 A DALŠÍ GIGANT DO SBÍRKY, HVĚZDNÝ REAL	146
ZDENĚK MICHÁLEK A PRVNÍ SEZONA V ÁČKU	29	FOTOPŘÍLOHA	
ŠMIK, PRÁSK A GÓL. ANI DANI ALVES NESTÍHAL!	31	POHLEDY DO FOTBALOVÉHO ZÁKULISÍ	160
Z PLZNĚ DO ZAHRANIČÍ A ZASE ZPÁTKY	34	MOJE LENKA A NAŠE DUBAJ	164
STANISLAV LEVÝ – TRENÉR, KTERÝ ZE MĚ UDĚLAL OBRÁNCE	39	ROZHOVOR S MANŽELKOU LENKOU	167
COŽE, JÁ VE SPARTĚ? BYL TO DIVNÝ ROK	40	SBOHEM, TAŤKO. CO BUDE DÁL? SKONČÍM?	173
FOTOPŘÍLOHA		ALKMAAR, KDE JSEM SE MĚL STÁT HRDINOU. JENŽE NESTAL	176
PAVEL VRBA, MŮJ KOUČ ČÍSLO 1	50	KRUH SE UZAVÍRÁ. BÍLEK JE ZPÁTKY V PLZNI	181
ROZHOVOR S PAVLEM VRBOU	54	MŮJ VELKÝ ŠÉF ADOLF ŠÁDEK	183
TO PAMÁTNÉ ODPOLEDNE... JSME MISTRŮ!	59	ROZHOVOR S ADOLFEM ŠÁDKEM	186
MIROSLAV KRÍŽ. BOSS, KTERÝ SE TITULU NEDOČKAL	63	PODNIKATELSKÉ VZESTUPY I PÁDY	191
HISTORICKÁ CESTA DO LIGY MISTRŮ	65	LIMBERSKÝ, NEJLEVNĚJŠÍ ZAMĚSTNANEC VIKTORIE	195
ROZHOVOR S MILANEM PETRŽELOU	68	EPILOG	199
FOTOPŘÍLOHA		FOTOPŘÍLOHA	
EURO V POLSKU. MŮJ VRCHOL KARIÉRY A BOJ ZA BÍLKA	81	STATISTIKY	218
RONALDO VS. MESSI	84	DAVID LIMBERSKÝ NA YOUTUBE KANÁLE FC VIKTORIA PLZEŇ	219
MOJE SLAVNÁ PENALTA A VÝROK, KTERÝ MI SPARTA NEODPUSTÍ	88		
DRUHÝ TITUL A MOJE SLZY DOJETÍ V HRADCI	91		
BAYERN A CITY, GIGANTI VE ŠTRUNCOVÝCH SADECH	94		
DVĚ ZLATÉ JÍZDY – TITULY 2015 A 2016	97		
FOTOPŘÍLOHA			